

disponere over Pengene, kan han tage dem, enten vi sætte disse Ord ind i Loven eller ikke, men hvis han ikke har en saadan Ret, har han Intet at klage over, forbi vi tilføie denne Bestemmelse, thi vi have da Dispositionsretten. Seer det ærede Medlem da ikke, at man accurat ligesaa godt kan sige: Dersom Finantsministeren ikke har denne Ret, behøve vi ikke at tilføie denne Bestemmelse, thi dersom han gjør Uret ved at tage Pengene, kunne vi anklage ham, men dersom han her Ret dertil, forsynde vi os ved at indsætte Noget i Loven, som forringer hans Ret? Dette er ligesaa gode, ja endog bedre Alternativer end de, hvormed den ærede Rigsdagsmand fremkom, men begge Dele ere kun Talemaader. Seg vil imidlertid forvare mig imod, at jeg, forbi jeg ikke kan Andet end vise det Bestaaende og Virkelige den Respect, jeg skylder det, skulde høre til dem, som have Hensigt imod Danmarks Rigsdag. Seg har Intet i saa Henseende at skrifte, hverken for mig selv eller Andre, thi jeg har aldrig tænkt paa noget Saadant. Den ærede Rigsdagsmand kan derimod skrifte baade for sig selv og Andre saameget, han vil. Hvad Kassen angaaer, vil jeg sige, at saalænge Rigsraadet bestaaer, navnlig da det endog i dets nuværende Session har vedtaget en Bestemmelse om, at Normalbudgettet skal vedblive at gjælde indtil den 31te Marts 1866, og saalænge § 4 i Grundlovsindskrænkingsloven bestaaer, har Kassen hverken Raag eller Bund, og den ærede Rigsdagsmand kan ikke hælde Noget i den. Det er aabenbart deri, hele Ulykken ligger. Seg har altid ønsket, at det var anderledes, men jeg kan hverken ved Duster eller bevingede Ord forandre Kjendsgjerninger; for dem maa man bøie sig, medmindre man har Magt til at omstøbe dem. — Det ærede Medlem for Svendberg Amts 6te Valgkreds hængte sig ret med Glæde i det Ord „Fællesudgifter“ og sagde: Er der Noget, der kan kaldes saaledes, og er det ikke aabenbart, at Finantsministeren gaaer en urigtig Vej, naar han forlanger Penge dertil; men dersom det ærede Medlem i Steedet derfor havde nævnt det Reale, nemlig Udgifterne til Armeen, Flaaden, Appanager, Hans Majestæt Kongens Civilliste o. s. v., vilde alt

det Forfræffelige ved Ordet „Fællesudgifter“ være faldet bort. Seg mener, at der her er en Slat, som, saalænge den eksisterer, skal regjeres, og saalænge den skal regjeres, maa der gives de fornødne Penge dertil. Det kan ikke gaae an, at en enkelt Afdeling af Repræsentationen egenmægtig siger: Nu skulde disse Penge lægges til Reserveconden. — Det er bleven sagt, at det ikke er de Herrer Forslagsstillere, der have kastet Striden ind, men det forekommer mig virkelig ganske unyttigt at tale derom, thi Enhver, der holder paa sin Mening, kaster forsaavidt en Strid ind. Seg indrømmer derfor, at det er meget urigtigt at bebreide de Herrer, der nu engang have denne Overbeviisning, at de kaste Strid ind, naar de da blot ville lade være at fremsætte den samme Bebreidelse mod Andre, som have en anden Mening. Enhver holder paa sin Mening, men det forekommer idetmindste mig, at det ikke er den rette Maade at hilægge en Strid, naar man paa staaer, at den ene kaster den ind, at den Anden er absurd, og at den Trede er utilgængelig for Grunde. — Seg skal endnu engang tillade mig at henstille til det høie Thing, om det dog er forsvarligt og rigtigt at tale paa den Maade, som her er steet, ligeoverfor det Bestaaende. Det er vedtaget, man kunde gjerne sige med aldeles levende Vidnesbyrd, ogsaa af dette Thing, at der bestaaer et Rigsraad, som besværre altsaa endnu den Dag i Dag maa have den Ghybighed, der ligger i den Lov, ifølge hvilken det bestaaer. Seg vil spørge, om det da er forsvarligt ligeoverfor denne Tingenes Tilstand her ved trede Behandling af Finantsloven at vedtage et Forslag som det foreliggende, og om vi under alle Omstændigheder have Magt til at sætte det igjennem. Det er dette, mine Herrer, som vi vel maae overveie, før vi gaae ind paa Forslaget; thi det vil erindres, at man virkelig ikke faaer Magten til at sætte det igjennem og Netten til at gjøre det, om man end taler nok saa store Ord og nok saa mange Gange erklærer, at man har den fulde Ret, og at den Mening, som Andre have, er absurd.

Monrad: Seg er fuldkommen enig med de ærede Rigsdagsmænd, der have udtalt, at